

מוחלט! כליכך אין בי מרירות, כליכך אין בי כלבנותיות! איך אפשר לומר עלי דבר כזה? זה מרגיז אותם, שאין בי רועילב, זה מעורר קינאה, מעביר עלי הרעת, מפריצץ ארתם: מה עוד יכול להיות לאשה כמוני, אשה שיש לה כל מה שרצתה בחיים? תגיד לי רציית נכנר. חיכיתי נורא. אז כיום יש לי נכר.

זה שאני גרה לבר ונלחמת לבר — זוהי הבחירה שלי. זה גם לא "לבר". כך אני חיה...

אמא!

„אני מאוד מתגעגעת לאמא, נר רא מתגעגעת. אין דקה ביום שאני נני חושבת עליה. אני גם עולה לקבר שלה.“
„באיזו תדירות? אני של כל יום. נפשית, אני עולה לקבר מדי יום.“
„אמא כליכך האמינה בעלייה לקבר. זה חסר לי, זה חסר לי. אני רק מקווה שלא אהיה אם נודני קית עצתי, עד שאמאס עלי. אם יש דבר שאני מתגעגעת אליו...“
„ניסיתי להפריע לשטף-דיבורה של גאולה ולשאל מתי נפטרת מה אם. עשיתי זאת כמה וכמה פעמים, בכמה גירסות. גאולה התעלי מה מה, או שלא היתה מסוגלת לומר בקול: „אמא מתה ב...“

בת כמה את?

63. אני בת 63, וזה נהדר, זה תענוג. לולא הייתי בת 63, לא הייתי ממיסדי המדינה. כבר ישבתי בכתיסורה, לחמתי במחתרת. אני תמיד אמרת שיש לי ניסיון של בת 100, אבל אני מרגישה תמידיתמיד בת 18.

איסוריו המחמירים, צבעת את שיערך או לצבע בלוני. זוכרת את תקופתך הבלונדית?

אווו, זה היה נורא! לא ידעתי מה אני רוצה קודם: שהבריטים יעופו כבר מארץ-ישראל, או שאוכל לחזור להיות שחורה. עמדת מול המיקרופון בלונדית, אבל דיברתי כמו שחורה.

נחשבת אז נערה יפה?

תמידיתמיד אמרו: „הקריינית היפהפיה“ או, „היפהפיה התימניה.“ (אביה של גאולה הוא ממוצא תימני). כן, ידעתי שאני יפה. זה נמשך גם באוניברסיטה. מאניירות של יפה: איפה: לא היתה לי מודעות של יופי. ידעתי שאני יפה. וזהו. למי היה אז זמן ליות?

וכיום?

אני יודעת — זה נורא מפרע לי — שאני יוצאת איום נורא בתמונות. זה פשוט נורא. תמיד, כשפגשתי אותי, אומרים לי: „את נראית כליכך שמנה בטלוויזיה...“ תגיד את: אני שמנה? מה אני יכולה לעשות? וזה חשוב לי.

אמרתי לך: אני נורא אשה! אני חושבת שיר של אשה חייבת להיות מאוד רכה, מאוד עדינה, כדי שגבר יוכל ללטף אותה. היא יכולה לבחור אם היא רוצה בכך או לא, אבל הדי חייבת להיות רכה.

את מתעניינת באופנה?

בהחלט, חשוב לי מה אני לובשת. אני יודעת שמבקרים אותי, אבל אני אוהבת להתלבש נוח, חייבת שיהיה לי נוח. אותו הרבר חל בקשר לשיער שלי. אני לא מסוגלת ללכת עם תסרוקת שכל שעה דבוקה לשניה. זה חייב להתאים למצב-הרוח שלי. הרי השיער נושם מהגוף.

אני הכי נהנית כשפונים אלי בהתפעלות: „איפה את צובעת את השיער? אני צובעת? איפה אני צובעת? השיער שלי הוא שחור טיבעי. זה שחור טיבעי.“

תראי, תגעי, זה מדהים. ישנם אולי כמה שורשים לבנים. רווקא לא הייתי מתנגדת לקצת שיער-שיבה. זה מוסיף הרר. אני מחכה

שזה יגיע. אבל באמת, אני מקפידה על הופעה.
● **יוצא לך להביט במראה, במשך היום?**

אני מסתכלת במראה מדי בוקר. הבעיה היא, שאני לא מגיעה לשם עד למחרת. היא מיני לי, לקחתי איתי כמה פעמים מראה בתיק. מה קרה? תמיד כשהכנסתי יד לתיק, יצא לי עט, או עיפרון, או איזה נייר רחוף... ● ● ●

את מקרישה זמן לבילוי עם ידך ורת, סתם סיטפוט?

לא, אבל את חייבת לראות אותי עם הנכד שלי. אני מתפרקת איתו, מציינת איתו. לפעמים אני לוקחת אותו בעגלה ושואלת כל אחד — אבל כל אחד שעובר! — היש מישהו יפה יותר? ● ● ●

יש דבר שעליו את מתחרטת? ב,בישלון בחיים?

יש דבר אחד שעליו אני מצטערת — שאין לי הרבה ילדים. פשוט, בעלי ואני התד חלנו מאוחר. נולד לנו בן, יאיר, שנפטר לפני 12 — לא 15 — שנים.

ליאיר היתה טראומה בלידה. לא ידוע אם היה אוטיסט כתוצאה מכך, או שנפגע בצורה אחרת. קצת פחדתי ללדת אחרי מה שקרה. אחר-כך נולד צחי. הייתי אז בת 30. טיפילתי בלי הפוגה ביאיר. כשצחי היה בן 6, נפרדתי כבר מבעלי... ● ● ●

זה לאב יומיומי?

אני לא מקנאה בשום אשה יפה, באמת שלא. אומרים: „יש יפות ממנה, אבל אין יפה כמוהו!“ אני רק מקנאה בנשים שיש להן ילדים רבים. אני משתגעת מקינאה.

אני חושבת שהגוף הכי יפה הוא של אשה בהריון. קשה לי לשכוח את התקופות שבהן הייתי בהריון. הרגשתי כליכך מיוחדת. הר גשתי שאני לא עושה כלום, אבל בעצם עושה, כל דקה ודקה מהיום. זוהי הרגשה נפלאה.

כשאני רואה יפות ברחוב, אינני עוצרת להסתכל. זה לא עושה לי כלום. כיום הן גם כליכך רומות זו לזו... אבל כשאני רואה אשה בהריון, אני מתמלאת התפעלות, משת-גיעת מקינאה: בזה — נכשלת! נכשלת! ואני לא סולחת לעצמי. אני לא יכולה לסלוח לעצמי על דבר כזה. ● ● ●

עשית הפלות?

פעם אחת, אבל זה לא היה בכוונה. שוט החלטנו או, בעלי ואני, שאנחנו לא רוצים ילדים נוספים, מבינה? את יכולה להבין חוכמה שכזאת? אז השגתי תואר באוניברסיטה. היתה לי מאוד חשוב להשיג אמאיי את מבינה? ● ● ●

את אשה אופטימית?

אני לא מפסיקה להיות אופטימית. למשל, אני מסוגלת לשאול את עצמי: „מדוע יש לנו כל הצרות של יהודה ושומרון?“ ● ● ●

מדוע, לדעתך?

מפני שסוף-סוף הגענו ליהודה ושומרון! באמת, ברצינות גמורה: קודם לכן נהרגו יהודים איפה שאבא שלי היה, בתימן. הת קדמנו מאז. אנחנו באמצע המהפכה. יש לי אור-נשימה. ● ● ●

מלורה אותך איזה פחד?

למשל? ● ● ●

הפחד להזדקן?

אני לא יודעת לשנוא. אני חושבת שאין באמת דבר מוקין יותר מהשינה. ● ● ●

ואין דבר שנא יותר מהזיק?

נה?... הרבי נחמן מברצלב אמר: „זה חטא להזדקן!“ או יש לי חטאים אחרים גם בלי זה, כך ש... ● ● ●

את חושבת לעיתים על המוות?

פחדת מוכך? העצים מתים זקופים. כרגע שאעמוד ממאבקי, אמות ממילא, גם אם לא אמות באופן פיסי. קחי, למשל, נר בוער. גם הוא מגיע פעם לסוף, לא נכון שזה יפה לסיים בכך?

עיתונות בע"מ

דוח

לחופש נולדה

כאשר אנשי במחנה אומרים „כתבה“, הם אינם מתכוונים ל„תשקיף“, אינם נוקשים על קלידי מכונת-החישוב ואינם מוציאים חשבון-גית. הם פשוט הולכים לעשות עיתונות-חופשית.

★ ★ ★

לא נפלתי על הראש.

אני מאמין, באמת ובתמים שבמחנה הוא אחר העיתונים היותר-חופשיים במדינת-ישראל.

במחנה הוא עיתון חופשי, מפני שבגבולות החופש שלו נקבעו מראש, ולא השתנו במשך 40 שנות קיומו. הוא משחק לפי כללים ידועים, מוגדרים וברורים, הפוטרם אותו משני החוליים העיקריים של עיתונים אחרים: הצביעות והיומרה.

★ ★ ★

אולי אין הרבה ערך במה שבמחנה כותב ומרווח במישור הצבאי. העובדה שצה"ל הוא המו"ל שלו אינה מותרת מקום לספק, שבענייני ביטחון וצבא, במחנה הוא כלי-תעמולה. גם אם עורכי מנסים, לפעמים, להפגין ניצני-עצמאות, באופי ובאופן הכיסי והציולם של אירועים צבאיים — כרוך להם

שבוע שעבר ביקש עלי מוהר, איש כמחנה, משורר והגיגו, עיתונאי מטעמי-פרנסה למלא את המיכסה השבועית שלו בכתבת-צבע אודות קיבוץ אחד, שזה עתה מלאו לו 40 שנה.

החברים במזכירות הקיבוץ שקלו את הבק-שה. הרעיון דווקא נראה להם. כמעט השיבו בחיוב. נותרה רק הסתייגות קטנה. „אנחנו מעוניינים, אבל לא בטוח שאנחנו יכולים לעמוד בזה“, אמר למוהר האיש ממזכירות הקיבוץ. „קודם כל נשמע כמה זה עולה.“

★ ★ ★

את הסיפור הזה מספרים במיסדרונות במחנה, שבעוון צבא-ההגנה-לישראל, באר-שת מחוייכת, מהולה במידה מסוימת של השתכחות עצמית. שתי עדויות טמונות בו: האחת, אודות מצבם העלוב של רוב העיתונים במדינת ישראל, שאינם יכולים לפנות למוסד ציבורי, כלכלי או עיסקי בהצעה עיתונאית מיקצועית, מבלי לציין שזו אינה הצעה מגונה. השנייה, אודות הזכות שנפלה בחלקו של המחנה, שלא להמנות עם המחנה הזה. כי במחנה — מבחינה כלכלית, לפחות — הוא העיתון החופשי ביותר במדינה.

מרכאות

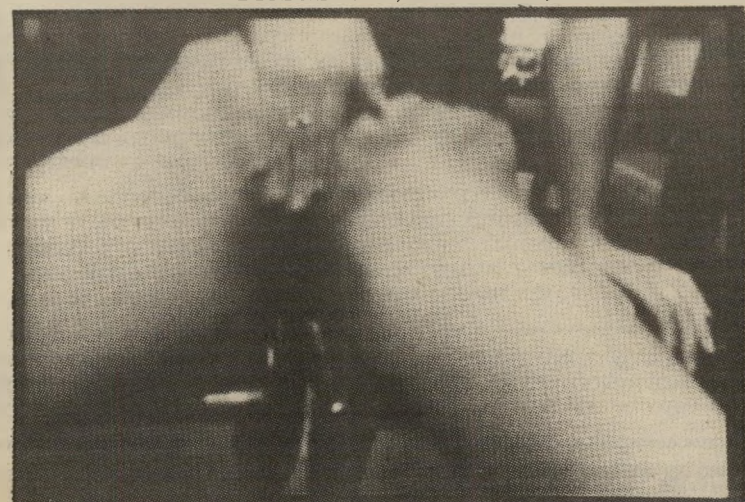
שעות בערוה

ועם חלק מכותבי פוליטיקה כפרט, אודות מגרעותיה של הפטרונות המגוננת, שיש בה סממנים של שלילת זכויות-הפרט וגזילת חופש-הבחירה של נשים לעשות בגופן כרצוי נן, אני מותר לעת אחרת.

אבל בכל זאת, הערה משולשת אחת: (א) אם הפורנוגרפיה היא אמ-כל-חטאת, מה עושה בעמוד 55 של פוליטיקה תצלום שחור-לבן של צעירה מאוננת?

(ב) מהו בריוק ההברל בין התצלום היצירתי הזה לבין תצלומי ערוות מן השורה, הרואים אור (או חושך, תלוי בעיני המתבונן) בירחונים פחות מתוחכמים?

(ג) ואם התצלום הזה אינו פורנוגרפיה, אלא ביטוי של מחאה — מי יתקע לידיו של גרעון סאטמ, העורך, שערוותה של פוליטיקה לא סייעה לקידום מכירתם של כמה מאות גליונות נוספים?



פוליטיקה, עמוד 55 חינוך מונע